

vist har været Praksis hele Tiden, at hvor een Ægtefælle ønsker at adoptere, skal den anden Ægtefælle samtidig adoptere. Dette gælder dog naturligvis ikke, hvor Talen er om Adoption af den anden Ægtefælles Barn. Paa den anden Side fastsættes det i § 4, at kun Ægtefæller kan adoptere sammen. Det er ogsaa en ganske naturlig Regel. At udstede Adoptivbevilling til to ikke med hinanden gifte Personer vilde neppe være naturligt, om der end maaske kunde tænkes enkelte Tilfælde — det kan f. Eks. være et Par gamle Søkende, der lever sammen, som i Forening vil adoptere et Barn —, hvor der dog kunde være Grund til at give Bevilling. Men det kan godt være, at de Tilfælde er saa sjældne, at man hellere maa beholde den Hovedregel, der findes i Lovforslaget. Dernæst findes der, ganske naturligt, Regler om, hvem der skal give Samtykke til en saadan Adoption. Det bestemmes, at naar et Barn er naaet til en vis Alder, skal dets eget Samtykke foreligge. Lovforslaget har sat Alderen til 14 Aar. Kommissionen har foreslaaet 12 Aar, men det er en Skønssag, hvad man vil sætte den til. Dernæst skal der naturligvis, hvis den paagældende ikke er myndig, ogsaa Samtykke til fra vedkommende Barns Forældre, eller hvis kun en af dem har Forældremagten, da fra denne.

Det er de væsentligste af Betingelserne for at erholde Adoptionsbevilling. Saa findes der den vigtige Regel i § 9, at man skal søge oplyst ved Adoptionsmeddelelse, om der ydes Vederlag for Adoptionen, for gøres dette, kan der tænkes Misbrug ved Adoption. Ydes der et saadant Vederlag, kan det forlanges, at dette Vederlag skal hensættes og sikres til Bedste for Adoptivbarnet, noget, vi har en tilsvarende Regel om allerede i den gældende danske Lovgivning, nemlig i Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 § 1, 8de Stykke.

I de følgende Paragraffer, §§ 10—17, indeholdes dernæst Regler om Retsvirkningerne af Adoption. Hovedretsvirkningen, der findes udtrykt i § 15, er den, at Adoptivbarnet i Forhold til Adoptanten retlig bliver stillet som dennes ægte Barn. Det er altsaa det samme, som er udtrykt i den kongelige Resolution af 1815, at Adoptivbarnet træder ind som Ægtebarn af den adopterende. Som Følge deraf bestemmes det i de foregaaende Paragraffer, at Adoptivbarnet faar Adoptantens Slægtsnavn, hvis ikke andet bestemmes, at Forældremyndigheden gaar over til Adoptanten, og at Underholdspligten paahviler Adoptanten.

De vanskeligste Spørgsmaal at ordne

i dette Retsforhold er vistnok Spørgsmaalene om Arveretten, og der har Justitsministeriet i § 13, for saa vidt angaar Adoptivbarnets Arveret efter Adoptanten, bibeholdt den i Øjeblikket almindelig gældende Ret, som er den, at Adoptivbarnet tager Arv efter Adoptivforældrene som deres ægte Barn, dog saaledes, at det tillades i Bevillingen at optage en udtrykkelig Bestemmelse om, at Adoptivforældrene har Ret til at foretage testamentarisk Bestemmelse, hvis de maatte ønske det. Det samme er optaget her i Lovforslaget. Dernæst findes der den Indskrænkning, at har Adoptivforældrene Livsarvinger, kan Adoptivbarnets Arvelod kun tages af den Del af den efterladte Formue, over hvilken Adoptivforældrene har Testationsret. Det vil sige, at Adoptivbarnets Arveret ingen Indskrænkning kan gøre i de naturlige Børns Tvangsarveret ifølge Loven. Bestemmelsen om, at Adoptivbarnet ikke kan arve i de saakaldte ekstraordinære Slægtskabsarveforhold — altsaa hvor det drejer sig om Len og Stamhuse og Fideikommissar —, har ikke nu saa stor Betydning, og den er kun en Gentagelse af, hvad der findes i Resolutionen af 13. December 1818, altsaa i den gældende Ret. — I § 14 omhandles Adoptivforældrenes Arveret efter Adoptivbarnet. Her er Regelen saaledes i Øjeblikket, at Adoptivforældrene ingen Arveret har efter Adoptivbarnet. Denne i og for sig maaske naturlige Regel er begrundet i to Hensyn. Det ene Hensyn er det, at Adoption aldrig bør finde Sted med den Bagtanke, at Adoptivforældrene kan tjene ved at komme til at arve Adoptivbarnet. Den anden Betragtning er den, at man ikke ved Adoption bør rive Adoptivbarnet mere ud af de Retsforhold, under hvilke det forud for Adoptionen har levet, dets Forhold til dets naturlige Forældre og dets Slægt. Det første Hensyn, tror jeg, er mere teoretisk end praktisk, for jeg tror, det vil være meget sjældent, at et Barn, der bliver adopteret, har Formue, saaledes at man kan spekulere i at adoptere et Barn. Det er vist en mere teoretisk end praktisk Grund. Lovforslaget indfører den Bestemmelse som Hovedregel, at Adoptivforældrene ikke arver Adoptivbarnet. Kun i det Tilfælde, at Adoptivbarnet har arvet en af Adoptivforældrene, skal den længst levende Ægtefælle have Arveret efter Adoptivbarnet forud for dets egen Slægt, dog kun til en saa stor Del af dets efterladte Formue, som i Værdi svarer til, hvad det har arvet efter Adoptanten. Det vil med andre Ord sige, at er den ene af Adoptivforældrene død, saa at Adoptivbarnet har arvet denne, saa faar den længst